

ZRŮDU K OBRAZU svěmu

V. VEVERKA

Stvolorost, který nedávno objevil, byl opravdu úrodný. Plný těžkých, jako noha silných, tučně nabobtnalých stvolů s minimem stvrdlé tkáně. Proto když dopravil na dvůr poslední náklad, který mu zbyval do celodenní normy, s jakýmsi uspokojením si uvědomil, že je teprve odpoledne a že do návratu ostatních mu zbývá ještě dost času, který může strávit podle svého. A protože zrovna nedokázal přijít na nic naléhavějšího a další cestu ke stvolorostu, aby si případně přinesl náklad ne již pro obec, ale pro vlastní rodinu, by již nestihl, rozhodl se nakonec pořádně si naostřit paznechty. Za posledních pár dní sklízěl je již skoro zbroušeny a hnat cítil, že musí dávat do úderů mnohem větší sílu, než obyčejně.

V chýši nikdo nebyl, dokonce i skrčka Tina někam odběhla. Musel se tedy obejít bez její pomoci a pracně dostal brusku, umístěnou za truhlicí, do prostřed pokoje, kde bylo dost světla. Pak mu ještě chvíli trvalo, než našel stoličku a pořádně zaryl do země všechny čtyři její epéry, aby se neviklala až se při broušení pořádně zapře.

Konečně se uvelebil a pečlivým pohybem začal rezvazovat boty. Jako každý hnat i Olden používal na všechny práce, které vyžadovaly drobnou, jemnou manipulaci, svých ebratných nohou. Jen při jídle nabíral jednotlivá sousta paznechty, i když jeho muta tvrdila, že je to zlozvyk, který by se měl odnaučit. Pečlivě bral prsty jednotlivé řemeny a napínal je na rozvodové kola. Pak se přesvědčil, že je v máčecím měchu ještě dost vody, a opatrně položil na brusku své hnáty.

Nejdříve levý paznecht, rozhodl se, protože chtěl mít dříve zasebou tu obtížnější část. Měl je zbroušen do pilovitého, nebezpečně zubatého ostří, jak se tomu naučil od toulavého hnata, který kdysi prošel jejich obcí. Na pravé hnátě pak měl obyčejný srpovitý paznecht s jednoduchým břitem.

Pomalou tedy začal roztáčet setrvačnický a jakmile se kámen dostatečně roztočil, rozvázným pohybem přoležil levý paznecht na rotující hranu a jemně přitlačil. Bruska začala vydávat nepřijemně skřípavý zvuk a místností se začal šířit pach zahráté rohoviny. Teprve pochvilu si uvědomil, že do místnosti někdo vstoupil. Přestal roztáčet setrvačnický a otočil hlavu směrem ke vchodu. Byla to Mara, zcela bezzubá, zkroucená stařena, která v obecní chýši pečovala o muty, které měly před porodem.

"Ach, to jsi ty, Maro," řekl automaticky. "Pojď dál. Jak se daří Adě?"

Ada byla Oldenova muta a před několika dny odešla do Mařiny chýše, aby se připravila na svůj první porod.

Mara však zůstala stát hned za závěsem.

"Hnate Oldene, doba tvého potomka se blíží. Je nejvyšší čas, aby jsi se vypravil přivést čteče."

Olden zastavil brusku.

"Na čteče je ještě času dost, Maro. Ada přeci odešla do chýše před týdnem, takže zbývá nejméně ještě jeden týden. A Fran včera říkal, že čteč byl před třemi dny v první obci u koryta. Měl namířeno vzhůru, k pahorkům u velkých roklí, takže půjde po odvrácené straně údolí. Nemůže trvat déle než den, abych ho přivedl. Ještě je dost času."

Mara potřásla nesouhlasně hlavou.

"Čteč, o kterém mluvíš, je čteč Alvaro a já mám dosud dobrou paměť. Alvaro je posedlý strachem ze Zářící pustiny. A Ada přeci přišla z obce na samé hranici pustiny."

Olden mlčel. Sám moc dobře věděl, jak to tenkrát bylo s jeho mutou, která do obce přišla poté, co byl její domov zpuštěn nečekaným nájezdem maxibranců. V tomto kraji neměl skoro nikdo v lásce obyvatele vesnic za řekou, vesnic, ležících na samém okraji Zářící pustiny. Stařešiny nově by tenkrát Adu vyhnali, nebyť jeho. Olden tehdy prohlásil, že chce, a s ním zůstala, a že pokud ji z obce vyženou, půjde také. A tak nakonec Ada zůstala, protože Olden byl jediný hnat v obci a nebylo nikoho, kdo by mohl zůstat jeho práci. Byl pro obec příliš cenný.

"A ty si myslíš, že by Alvaro mohl odmítnout přijít?" zeptal se po chvíli.

"Alvaro možná přijde. Ale myslím, že až přijde a uvidí Adu, tak odmítne rituál. Alvaro má strach ze všech mutů, kteří žijí v pustině. Nikdy do jejich obcí nepřišel. Ale určitě ví, že šestiprstky v našem kraji nežijí. Pozná, že Ada není odtud. A odmítne. Je to čteč a pozná to."

"Anebo," pokračovala Mara, "neodmítne, ale dítě prohlásí za zasažené Zářením. A navrhne je utratit, i kdyby to byla nezvyklá varianta variant. Nemůžeš přeci vědět, co se vám narodí. Kdyby jsi šel se skrčkou nebo s siamačkama, tak bychom věděli, co to bude za dítě. Ale nikdy v okolí neví, co se narodí hnatovi a šestiprstce. Možná, že ani Alvaro to neví, když má strach z pustin. Anebo naopak - možná, že to ví. Nebo tuší, a má strach. Protože je čteč, tak když prohlásí, že je třeba dítě utratit, nikdo se proti tomu neodváží postavit."

Mara měla pravdu. Ada byla šestiprstka, a žádná jí podobná v širém okolí nežila. A Alvaro jako čteč to jistě moc dobře ví.

"Co mám tedy udělat?" zeptal se Olden.

"Musíš přivést jiného čteče" řekla Mara.

"Do obcí v pustině chodí čteč Davir. Nikdo prý se mu nevyrovná moudrostí ani zkušeností. Je jedním z vyvolených, kteří sepisují Knihu variant. Ten by možná mohl přijít, zvláště když mu řekneš, že jsi první hnat v celém kraji, který bude mít dítě se šestiprstkou z hraniční obce."

"Ale musíš se za ním vypravit co nejdříve, protože nikdo přesně neví, kde teď přebývá. A ty budeš mít na celou cestu sotva víc než týden."

V tom, že musí vyrazit co nejdříve, měla Mara pravdu. Když konečně hnat Olden po pětidenním putování a vyptávání se dostihl čteče Davira, nezbyvalo na cestu zpátky příliš mnoho času. Přesto však Davir souhlasil, že s hnatem do obce půjde, a dokonce svolil putovat i v noci, aby tam dorazili co nejdříve.

Díky tomu došli do cíle po setmění posledního dne, toho, kdy měla Oldenova muta přivést na svět jejich prvního potomka. Hnat si ovšem oddechl teprve tehdy, když stannul na hřebenu, ze kterého dohlédl skrčených chýší domovské obce. Teď už jen sejit po klikaté stezce k říčce, která je povede po zbytek cesty. Radostně se v čele hloučku poutníků pustil do údolí, a tak si ani nevšiml, že čteč se a s ním pak i ostatní, na hřebeni na okamžik zastavili. A i kdyby si toho všiml, nejspíš by si myslil, že je zaujal pohled na pomalu se svažující údolí, zbrzděné mělkými roklími, vybíhající na horizontu do dalšího horského řetězu. Ten pak byl i ve večerním přítmi neobyčejně jasně zřetelný - zpoza jeho kontur prosvítala jemná studená záře, obrovská světlá skvrna. V těchto místech, několik dní cesty od údolí, byla jedna ze Zářících pustin.

Ale Davir a jeho průvodci nevěnovali zájmu za obzorem žádnou pozornost; na svých cestách čteč viděl již nespočet míst, v jejichž okolí bylo v noci vše prosvíceno tím chladným, varovným přísvitem, před kterým bylo podle knihy odkazu radno se ostříhati. Jejich pozornost upoutalo něco jiného, jiná záře.

Mnohem slabší, než ta za obzorem. Někde vysoko nad nimi, skoro uprostřed hvězdného nebe se nad místem, kde tušili osadu, vznášela vlasatice. Zářící hvězda, o které věřili, že je zlým znamením.

Teprve po chvíli se průvod vydal za hnatem do údolí.

Ve stíněném prostoru kamenného sklepení se podle obyčejně shromáždila celá obec. Vládlo zde přítmi a dusný pach smolných loučů, které vrhaly po stěnách i všech přítomných krátké mihotavé stíny. Jedinou lampičku s drahou cenou lojovou náplní držela jedna ze skrček na vztyčených pažích před čtečem tak, aby viděl do svých posvátných pergamenů. Panovalo zde ticho, které až do konce rituálu náleželo porušit jen Davirovi.

"Podejte jí dryják," řekl Davir. Několik rukou nadzvedlo Adě, ležící uprostřed měkkých potkaních kožešin, hlavu, a další jí přitiskly ke rtům nádobu s lektvarem, který urychluje porod a tiší bolesti. Po několika dávkách Adina hlava poklesla, ale neobytné ruce jí znovu a znovu nutily polykat hořký odvar. Nakonec otočením misky dnem vzhůru čteči naznačily, že již dávku vypila. Obřad mohl začít.

"Slyšte litanii Stvoření!"

Davirův hlas byl tichý, ale jistý a podmanivý.

"V dobách, jež zmizely v nekonečnu věků, byl stvořen svět. A byl stvořen jakokrajina hojnosti zvaná Ráj. Barvenalý, měl svůj rád a zřejmý smysl. Neboť praví Kniha odkazů: nescetným bohatstvím zvěře a plodů všeho druhu, v zemi, vzduchu i vodě, tím vším oplývala tato země. Svět byl Rájem,

v němž bylo žítí všem živočichům. Z živočichů však jednoho dne povstal člověk, první mezi prvními, neboť jako jediný tvor poznal mnohá z tajemství všemocné Vědy. Klaněl se člověk vědě a ona mu sloužila."

Muta na lůžku vyzářila přídušený sten a její tělo se začalo chvět. Na obličejích se jí objevily huťné kapky mastného potu.

"A jak rostlo bohatství člověka, rostla i jeho ctižádostivost a pýcha. Byl první mezi prvními, leč jednal, jako by byl jediný z prvních. Neboť takto hovořil člověk v oněch dobách: Necht' slouží Ráj jen ku prospěchu mému, neboť já jsem první a jediný."

Tak si člověk přivlastnil Ráj a učinil jej svým. Jeho panství pak trvalo mnoho věků a rostlo tak, jak rostla jeho moc. A byl člověk nesmírně mocný, protože vyzýval vědu a učinil z ní nástroj své vůle."

Ada vykřikla. Několik rukou přidrželo její paže i nohy, zmítala se na lůžku, do úst jí kdosi vpravil kus pergamenu a její křik přešel v tlumené steny. Davir pokračoval v litanii.

"Tak velká byla byla nakonec pýcha člověka, že pozvedl svou moc až na roven Stvoření. Leč skrze svou malichernost nikdy nenabyl tohoto daru a síly stvoření se v jeho rukách staly silami zřadu. Neunesl člověk tíhu těchto sil a nadešel spravedlivý trest za jeho pýchu a ziskost."

Všemocná Věda, již vyzýval, se obrátila proti němu, neboť on zneužil jejích darů. Svět, jež byl Rájem, se propadl do věčné temnoty. Takto praví kniha odkazu: A ve dnech oně Apokalypsy tisíce sluncí pohltily Ráj. Věda seslala ve svém hněvu žár, který vysušil oblaky, řeky i moře, smazal zelené i modré barvy, strašlivým plamenem pohltil vše živé a zpuštěnil se země života.

Pak nastala dlouhá noc, nesmírná potopa, jež milostivě přikryla zkažu. A strašlivá zima spalovala pustinu po desítky let. Tam, kde sídlil kdysi člověk, vykvetly plameny ničení a z nich se zrodily pustiny, které září. Však této záře je ještě strašnější neviditelný dech Zářících pustín, vestruže který zanikl Rád.

Neboť není více na světě Rádu, on odešel od nás pro hřích člověka."

Steny rodící muty se změnilly v jakési vlny, prostupující celým jejím tělem. A každá vlna byla silnější té předešlé.

"Není již více Rádu," opakoval Davir. "Když byl člověk smeten vědou, povstal z chaosu muta, neboť věda si nepřála zahubití života, než pouze ztrestatí tvorů, kteří jí nedbali ať skrze ni a skrze Přírodu povstali. Věda a Příroda je dialektika, tak praví kniha odkazu. S člověkem tedy zmizel Rád a proto se zrodil muta. Muta jest varianta, jež byla zrozena skrze zločiny člověka. Jest mutovi žítí za hřích člověka, a trpětí skrze něj."

Vše, co se zrodí a vzroste, jest chaos, leč chaos člověka, jemuž je možné stanovití řád mata. Proto nezahynula naděje, neboť starému chaosu bude dán nový řád. Slyšete a pomněte slov proroka našeho, svatého Ježíše Mendela: Nesmírné je množství variant, a variant variant není než kombinace variant. Ne vše možné je skutečné, a do skutečného vnese příroda řád možného. Ti, kteří znají a čtou, pak dříve či později řád pochopí, odhalí a změní zákon, který bude všem k užítku."

Tak praví kniha odkazu."

Davir byl zkušený čteč, protože odřikával poslední slova litanie Stvoření, objevila se na desce stolu, kde se zmítala Ada, vlhká, mistry zakrvácená skvrna. Porod začal.

Čteč se na okamžik odmlčel, pokynul své pomocnici, a vzápětí pokračoval.

"Slyšte litanii Zrození!

Chaosu člověka nechť je dán řád muta. Necht' to, co se zrodí, jest ku prospěchu obce. Necht' rozmožní naše řady a síly a paže a smysly. A je-li nám souzena zrůda, nechť je nám mutace příznivá a mutant životaschopný. A je-li počtetí stíženo radiací, nechť alespoň matka přežije ve zdraví této chvíle po našem boku, i kdybychom neměli jiné sudby než zrůdu utratit."

Slova se vznášela místností, ale zdaleka ne každý je vnímal, a takřka nikdo z přítomných nerozuměl všemu, co čteč přednáší. Vždyť ani Davir sám si nebyl přesně jist, vyznamen některých slov, protože litanie Zrození byla nesmírně stará, mnohem starší, než předchozí litanie Stvoření. Její obřed vznikl snad ještě v biblických dobách světa, obyvaného pry zbytky lidí, v dobách, kdy začali na svět přicházet první mutové. Její původní význam však již dávno upadl v zapomnění a postupem času získal nový význam i význam.

"Kéž je kombinace genů odolná!"

Davir se odmlčel a spustil dosud vztyčené paže. Stejně jako většina ostatních pozoroval mutin klín, v němž právě prodíral na svět nový potomek. Nový mut. Po chvíli se místností rozlehl plačtivý křik novorozence. Nastal čas poslední části rituálu, přijetí nového muta do obce. Jediné shromáždění všech členů obce mělo totiž právo rozhodnout o tom, zda novorozené může a bude mít pro obec nějaký prospěch či jde o takovou variantu variant, která by byla všem jen na obtíž. Pokud by ovšem vůbec byla schopna přežít. Nejdůležitějším úkolem čteče v tomto okamžiku bylo na základě posvátných pergamenů a vědomostí, stále ještě shromažďovaných pro knihu variant, jak to uložil svým žákům Ježíš Mendel, zařadit nového mutanta do základních variant, určit varianty variant, jestli příliš neoslábí či neomezí další vývoj a růst nového muta, a vysvětlit, jaký přínos může nový mut pro obec mít.

V případech, že by na základě čtečova výkladu většina přítomných i usoudila, že dítě je pro komunitu bylo spíše zátěží než přínosem, muselo být novorozené utraceno.

Zatímco převazovaly pupeční šňůru, dali Adě napít dalšího odvaru, po kterém usnula. Porod jí vyčerpál a ve spánku se nejlépe zotaví. Ostatně podle rituálu nesměla rodička dítě spatřit dříve, než bude přijeto za právoplatného člena obce.

Pak položili ještě neomyté novorozené před Davira.

Prve nyní si ho mohli všichni pořádně prohlédnout.

Již na první pohled bylo jasné, že je to nějaká velká neobvyklá varianta variant. Stvoření bylo odporně červené a veliké, mnohem větší, než normální mut. Ale rozhodně to nebyl obrouš - jednak se obrouši nikdy nerodili hnatům, a hlavně matka by porod nepřezila, protože obrouše by bylo nutné z jejího lůna vyřiznout. Bylo prostě jasné, že to není žádný správný mut, druh, který by se vyskytoval někde v okolí.

"Maudry Alvaro měl pravdu," řekl kdosi vzadu. "Cokoli přijde z kraje u Zářící pustiny, bude nejspíš stvůra. Z toho nemůže být nic dobrého."

Davir se káravě otočil směrem, odkud zazněl rušitelův hlas. Bylo nepřipustné, aby kdokoli vyřkl nahlas svůj soud dříve, než čteč. I on sám byl viditelně na pochybách.

Dosud nikdy se nesetkal s tvorem, kterého měl nyní před sebou. Prohlížel si jej velmi podrobně a bedlivě v duchu srovnával jednotlivé znaky a variabilní rovnice, které si pamatoval ze záznamů, shromážděných v knize variant.

Vždyť jemu jako čteči nyní připadla povinnost novou zrůdu pojmenovat. K tomu však musí nejdříve najít dominantní znak - jenže ať si je prohlížel sebepodrobněji, malý mut jakoby žádný dominantní znak neměl.

A Davir si najednou uvědomil, že je blýdý a po zádech že mu pojednou začaly stékat kapicky potu. Ruce se mu lehce chvěly. Na mysl mu vyvstala slova jedné z částí knihy odkazu.

Ticho v místnosti bylo již jen zdánlivé. Čteč hleděl strnule na dítě a byl jakoby duchem nepřítomen. Z přítomní k němu doléhaly tiché poznámky.

"To je teda pěkná stvůra - jak je červená a jak se třese."

"Je to zrůda nezrůda, stejně nepřezije."

"I kdyby vydržela, k čemu bude dobrá?"

"Hnat to není, škoda, že to není hnat."

Zrozený tvor, piroteckně symetrický a s nezvyklé chumřím na vypouklé hlavice, ležel nehybně na koženinách a namáhavě dychal. Vypadá bezbranně, ale Davir cítil, že ho při pohledu na něj zaplavuje jakási nevysvětlitelný strach. Byl čteč. Jako málokdo znal knihu odkazu a jednotlivá evangelia. A už věděl, kde hledat název pro tvora, nového muta, který se zrodil před jeho zraky. Evangelium podle filosofa.

Posléze se vzbudil - musí dokončit rituál. Bude to poprvé, co poruší prastarou formulaci slov, ale není vyhnutí. Rázným pohybem ruky obrátil k sobě pozornost všech přítomných.

Uchopil do ruky jeden z hromádky svých pergamenů, krátce do něj pohlédl, jakoby se chtěl přesvědčit, že je to opravdu ten, který potřebuje, a konečně promluvil.

"Je litanie Stvoření a litanie Zrození. Obě hovoří o tom, že v dávných dobách Ráje žil tvor, zvaný člověk. Skrze své hříchy byl potrestán chaosem, se kterého se zrodil muta. Slyšte, co hovoří Evangelium podle filosofa: Na začátku byl člověk. A muta jest varianta člověka. Když odešel člověk, zbyl jen muta, tedy varianta. Ve světě chaosu pak ke každé variantě následuje varianta variant. Nebude tedy muta, jež by se nelíšil od svých předků."

Od nepaměti přináší nám, kteří čteme v knize odkazu a sestavujeme knihu variant, přednášet v okamžiku zrození litanie, aby nikdo nezapomněl. V naší moci je pojmenovat každého nového muta, určit jeho druh, variantu variant,

a je-li to nová zrůda, pak pojmenovat i ji ve skrze její dominantní znak. Je hnat a skřet, bloub a škvar, trp a srostlík, chromajzlík a siamák, jednoočka a besrukouš. Je stanoveno sto a šedesáte a osm základní variant.

Než toto je mut, který nemá dominantního znaku. Avšak tak to praví Eriha odkasů: Každý mut má dominantní znak, neboť člověk jej nezrodil k obrazu svému."

Dítě před čtečem tiše vzlyklo, snad zakřičelo hlady. A až Davir již nesčetněkrát takto stál nad nově srovným mutem, připadalo mu pojednou, jakoby to za celou tu dlouhou dobu bylo poprvé, co pronese slova rituálu, zahajujícího poslení, třetí část obřadu.

"Zrodil se nový život."

"Z nesčetných variant a variant variant byla naplněna jedna jediná."

Cítil na sobě překvapené a udivené pohledy, protože jeho slova zněla najednou jinak, než jak ukládal obřad. Přesto však pokračoval; vždyť alespoň úvodní věta se shodovala. A poslední, poslední bude také stejná.

"Hle, zrodil se nový život," znovu zopakoval. "Pravím vám, že mi jej nelze pojmenovati podle dominantního znaku, neboť tento mut nemá dominantní znak. A přesto je mi dáno nazvatí jej jménem, jediným a skutečným."

Pohlédte a pomněte slov litaní - zde před vámi se znovu zrodil člověk. Neboť toto praví Evangelium podle filozofa: Z originálu učinil chaos kombinací, a nastalo nesčíslné množství variant. Každá varianta pak jest svým originálem a vše, co ji předcházelo, a bude ji následovat, jest variantou nového originálu. A z principu matematické pravděpodobnosti nastane kombinace variant, kdy řetěz změn dojde od pozmeněné kopie zpět k originálu, neboť tento jest součástí množiny všech kombinací již pozmeněných variant."

Měl pocit, že nikdo z mutů kolem něj přesně nechápe, kam vlastně směřuje smysl jeho slov, ale byl si jist, že to nejdůležitější nakonec všichni určitě pochopí. "Než pamatujte," pokračoval, "že v okamžiku zrození vám nenáleží souditi minulost, protože mut jest zrůda a nemá minulosti. Vám nyní přísluší posoudit budoucnost, to jest, může-li být nový tvor ku prospěchu celku."

"Toto jest člověk. Hení mut, jelikož má minulost. Záleží jen na nás, jaká bude jeho budoucnost, protože ve světě mutů je člověk stejně nestvůrný, jako je mut ve světě lidí. Je to mut nemut. Proto dobře zvažte své rozhodnutí," dodal Davir, než vyslovil poslední větu rituálu, tentokrát přesně, slovo od slova, jak mu to ukládá starobylý obyčej:

"Hleďte a suďte - co učiníme s touto zrůdou?"

I. ADAMOVIČ

PRVNÍ

TŘI

MINUTY

Na počátku byla existence, nebo spíše neexistence něčeho, ce nebylo ani hmetu, ani duchevnem.

Ce te byle? Odkud se te vzale? Nikde neví.

Snad te byl zbytek, tečka za něčím dávno neexistujícím. Byla te jakási myšlenka, náznak, sen.

A pak se te stalo.

Te se zastavile. Ztuhle. Zkeakrétněle.

A vznikl beč. Jake výkřik de prázdna. Byla te rukavice hezená té nicetě.

I beč se pehaul a vytkl dráhu právě vznikajícího presteru. Byla ta příčka. A Jake by temu všemu ještě nebyl konec, spolu s pohybem beču vznikl čas. Ne nějak odděleně, ale spolu s ním, Jake by se prester a čas navzájem pedmínávaly. Te vše se odehrálo okamžitě, v nulovém čase, čas tu byl a minulest neexistovala.

I začala se příčka stáčet, retevala kolem nehybné beču. Teď, v presteročase byle všechno možné. I plecha, která právě vznikla.

Bez ebzeru. De nekenečna.

Cesí cinkle a čas se začal vlakami šfít od tebe beču, který byl vzápětí zbaven všech privilegií a ztratil se v nekenečnu sobě revaych.

Představení pekračevalo.

Pe krátké době, Jake by prostor petřebeval nabrat síly, se plecha, která byla, dá-li se te tak říci, kruhem e nekenečném peleměru, prehnula, zakřivila se tam, kam neměla. Ani depředu, ani de strany, ale jinam. Odněkud naheru, odněkud delů. A plecha se zakřivovala, uzavírala, přímký času se přibližovaly, až se plecha zakřivila úplně, vlny času se spejily a vznikla.... nejspíš te byla keule. Od té doby čas nemohl plyneut kam chtěl, ale jen pe jedné přímce a stále jedním směrem.

Cesí zašuměle, pukle a v keuli se rezptýlil drebny prach. Prach vířil, spejoval se a zase vířil. Z prachu se shlukovaly chuchvalce, z nich keule a na ty keule začaly půsebit různé síly a interakce, ale všechny byly v revneváze. Která byla výjimečná, zanikla.

A čas plynul.

S časem se věci stávali sležitější, pedivnější, vznikaly a bujely reztedivné útvary. Některé z nich měly schopnost uvažovat, ale nebyly e nic zvláštěnější, než ostatní.

Byl klid, Jake před beuří. A beuře přišla.

Aniž si kdekeliiv něce uvědemil, pleskl poslední triumf abstraktna a čas ztratil své ekovy. Rozhlédl se de všech stran a spolu s ním začala keule retevat kolem nehybné kružnice. Byle te tu, Vyvrchelení. Keule vytímala de presteru čtvrtou seurádaici. Všechno sležitě se zjedmedušile a naepak. Byl te monumentální závěr. Prestery se premluly, sjejednily. Jedem, dva, milióna.... nekenečne!

- A ce byle pak?

- Pak mydlová bublina praskla.

& & &